

Keller Ferenc

**Karcolatok a mátrixból, avagy
amiről a kezek suttoznak.**

Egy tökéletes nap

"A Net ami összeköt, de egyben el is választ"

© Keller Ferenc 2002

www.jomagam.hu

Csendesen suhant mellettem a táj. Az ablakon kinézve álmosan figyeltem amint a köd lassan hömpölyögve elborítja a tájat. Csak a fák álltak ellent, kis szigetekként dacoltak vele. Az arcomat a hideg üveghez nyomtam és felidéztem az esténkét együtt töltött órák emlékét. Még sohasem láttam Őt. A vonat monoton zakatolását hallgattam és közben egyre csak rá gondoltam, még azt sem tudom, hogy néz ki, mégis mintha ezer éve ismerném őt. Internet, és chat: jövőszerelem. Egy beteljesült cyberálom. Ezerszer elképzelttem, számtalan átvirrasztott éjjelt töltöttem vele együtt.

Együtt, és mégis külön. Máig.

Amint leléptem a peronra, megcsapott a mozdony jellegzetes kesernyés szaga. Körülnéztem. A háttérben felhangzott a hangosbeszélő. Személyvonat érkezik... Igen. Megérkeztem. A pályaudvaron a szokásos nyüzsgés fogadott, tolongó tömeg. Iskolások, munkások, emberek. Budapest, Déli pályaudvar. Órára pillantottam. Még van időm. Izgatottan indultam a váró felé, az eljövendő találkozás izgalma ott motoszkált bennem. Azt hiszem, iszom valamit. Valaki nekem jött, majdnem fellökött, szó nélkül ment tovább sietve. Arra gondoltam észrevett e, egyáltalán. Ahogy ráérősen lépkedtem, figyeltem az emberek arcát: egy elkínzott nyúzott, egy mélabús, amott egy tettetett vidám.

Színtelen, szürke arcok.

Beléptem az épületbe, észrevettem amint a bejáratától nem messze egy fiatal lányokból álló csoport bá-

mészkodott. Az arra járó férfinép szemlélte őket, néha elismerő nevetést halottam. Még körül sem néztem odabent, megcsörrent a mobilom. Tudtam, éreztem, Ő volt. Mielőtt felvettem volna, ösztönösen végignéztem magamon a falon lévő üveg tükrében. Magas, barna őszes hajú, kissé kopaszodó srác, kék anorákban, fekete farmerban. Hát ez lennék én. Úgy döntöttem, elmegy. Felvettem a mobilomat, és beleszóltam.

- Szia! Már vártalak.

- Szia! Kicsit előbb jöttem ugye nem baj? - kellemes hangja volt, szinte simogató.

- Nem, merre vagy? - kérdeztem én.

- A váró előtt nem messze! - magamban bólintottam.

- Én a váróban. Megyek! Ne tedd le! Mindjárt ott vagyok! - izgatottan indultam el kifelé.

Alig léptem párat, amikor hatalmas emberfolyam indult meg befelé, valószínűleg nemrégiben beérkezett egy vonat. Mérgelődtem. Persze. Hát persze, hogy most.

- Itt vagy még? - szóltam bele.

- Itt - jött a válasz

- Elindultam, mindjárt ott vagyok! - ekkor jutott eszembe azt sem tudom, hogy néz ki. A szembejövő tömeg megpróbált magával sodorni. Nem hagytam. Az iskolás lányok mellett kötöttem ki, közben fejvesztve forgolódtam, merre van? A lányok észrevettek, kiszúrtak maguknak, jót nevettek rajtam. Kezemben a telefonnal kissé zavarba jöttem, ahogy hátráltam beleütköztem valakibe. Megfordultam. És ott állt. Fülén a telefonnal,

mint én. Az idő egy végtelen pillanatra lelassulni látszott. Az emberek lustán mozgó alakja és hangja, mintha egy vattarétegen keresztül érkezett volna el fülemhez. Az érzékeim felfokozódtak, egy szívdobbanásnyi időre, mint a vadállat mielőtt a zsákmányra veti magát. A napfény felszikkázott a haja szálain, vállára omló hullámos haja volt, kócos tincsei játékosan hullottak az arcába. Mosolygott. A valószínűtlenül nagy mogyoróbarna szemei ettől, ha lehet, még szebbnek tűntek. A szája huncut vonalban hajlott, és én tudtam ez a mosoly örökre fogva tart. Úgy álltunk ott az emberfolyam közepén, mint folyóban a zátony. Két kőszikla. Egyre csak néztük egymást. Kielveztük a pillanatot. Mindketten tudtuk, a pillanat most csak a miénk. A szemem sarkában láttam, ahogy az emberek szája valószínűtlenül lassan mozog, minden mozdulat, lassított film. Észrevettem, hogy még mindig a fülemben szorongatom a telefont. Mielőtt kinyomtam, beleszóltam. Szeretlek!

Igen. Ez egy tökéletes nap..

Varázsütésre ismét felgyorsult az idő. Az emberek, a szagok, minden egyszerre rohant meg minket. Nem törődtem vele, fölé hajoltam és megcsókoltam. A hátunk mögött az iskolás lányok nevettek, és tapsolni kezdtek. Színlelt bosszankodással legyintettem feléjük. Erre még jobban rákezdték. Megfordultunk és kéz a kézben mosolyogva elindultunk, intettünk búcsúzóul még. Valahogy minden egy csapásra megszépült, a szürke beton, a vonatok szaga sem volt már bántóan éles. Kezemben éreztem keze melegét, minden könnyűnek gyerekjátéknak tűnt.